

[Finansministeren.]

private Skoler. Som Finanslovforslaget blev forelagt her, var der en Ligelighed paa dette Omraade; man satte Tilskuddene til de private Skoler lidt ned og forhøjede Skoleafgiften noget for de offentlige Skoler, saa Nedgangen kunde blive den samme. Derefter kommer Venstre og siger: Ikke Tale om, at vi ønsker denne Ligelighed, vi ønsker, at Tilskuddene til de private Skoler skal sættes op, og for saa at dække en Del af Udgiften hertil kan vi forøge de Skoleafgifter, som betales af Forældre, der har Børn i Statsskolerne, saa bliver der bedre økonomisk Balance. Ja, det er muligt, man kan indvinde nogle Penge ad den Vej, men jeg tror ikke, den ærede Ordfører skal undre sig over, at jeg ikke gaar med til det, for det vilde være den mest uretfærdige Maade at søge at skabe Balance paa, som man kunde opfinde, at sige, at for at der kan blive et yderligere Tilskud til Forældre, som har Børn i private Skoler, er vi nødt til at lægge paa Skolepengene for dem, der har Børn i offentlige Skoler. En saadan Ulighed er der ikke nogen Mulighed for at faa mig lokket paa, og jeg tror heller ikke, der er nogen Mulighed for at faa lokket Flertalspartierne i Folketinget med til en saadan Ulighed. Forslaget herom er en Parade uden reel Værdi; det viser kun, at man ikke interesserer sig for de Forældre, hvis Børn gaar i de offentlige Skoler, men kun for de Forældre, hvis Børn gaar i de private Skoler, uanset om det er Mellemskoler, Realskoler eller Gymnasieskoler, for det foreslaas ogsaa her, at der skal gives forøget Tilskud til private Gymnasieskoler. Det skal altsaa forhøjes paa Bekostning af de Forældre, som har Børn gaaende i offentlige Gymnasieskoler.

Jeg maa paa det bestemteste fraraade at stemme for disse Ændringsforslag, jeg betragter dem som et Forsøg paa at hindre en Besparelse, som jeg finder rimelig og naturlig, og som et Bevis paa, at Landstinget blander sig ind i Finanslovens Enkeltheder paa en Maade, som Landstinget i hvert Tilfælde aldrig i tidligere Tid har gjort, efter at Venstre er kommet til Magten her og har faaet Medindflydelse paa Landstingets Flertal.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet til Indenrigsministeriets Budget om at nedsætte Bevillingen til Afholdssagen med 5 000 Kr., forstaar jeg heller ikke, at man i Landstinget vil stille et saadant Forslag, men det maa naturligvis det Parti om, der har stillet det. Der kan være delte Meninger om, hvor meget der

skal bevilges til Afholdssagen, men naar man endelig i Folketinget er naaet til Enighed om, hvad der skal bevilges til Afholdssagen, burde Landstinget ikke give sig til at nedsætte Bevillingen med nogle Tusinde Kroner. Den Strid, der har staaet i Folketinget om, hvorledes disse 5 000 Kr. skulde anvendes, vilde det have været klogt at anse for afsluttet der, en Strid maa dog en Gang have en Afgørelse, og jeg tror ikke, det er noget klogt Standpunkt at fortsætte med denne Strid i Landstinget.

Den ærede Ordfører (Hauch) spurgte mig, om det var en ny Embedsmand, der skulde ansættes. Nej, det er det ikke, og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at det ved Finansudvalgets Medlemmer udmærket, for de har haft Lejlighed til at spørge Indenrigsministeren, hvorledes det hele laa, og har faaet fuld Besked — jeg var selv til Stede under Forhandlingerne, saa det er ikke noget, jeg har faaet at vide paa uretmæssig Maade. Indenrigsministeren har i Finansudvalget klargjort, hvorledes hele Forholdet ligger. Det er Penge, der skal anvendes som Honorar til en Konsulent, der skal være til Raadighed for Indenrigsministeriet, der er ikke Tale om at oprette nogen Embedsstilling.

Saa spurgte den ærede Ordfører mig, om det skulde være en permanent Institution. Ja, det Spørgsmaal lader sig vist ikke besvare. Man beslutter at antage en Konsulent og bevilger et Honorar til ham, om det saa skal være et Aar eller to Aar eller tre Aar eller hvor mange Aar, det maa Erfaringen naturligvis vise. Naar der har været Tale om at bevilge Penge til Landbrugskonsulenter, har jeg aldrig set, at Venstre har spurgt: Er det Meningen, at denne Konsulentstilling skal opretholdes Aar efter Aar? Er det saadan, at det kun drejer sig om Forsøg med disse Landbrugskonsulenter? Det har jeg aldrig hørt. Jeg ved heller ikke, om der nogen Sinde har været Tilfælde, hvor man har ophævet Tilskuddet til Landbrugskonsulenter. Erfaringen viser, hvad Nytte en saadan Konsulent kan gøre, og deraf afhænger det, om man senere vil bevare eller ophæve Stillingen. Det maa blive med den Konsulent, her er Tale om, som med andre Konsulenter: hvis man finder det Arbejde nyttigt, som han gør, vil man formentlig søge Bevilling til at bevare Stillingen det næste Aar og videre frem, og hvis man mener, at Arbejdet er overflødigt, eller at det er tilendebragt, saa man kan undvære ham, vil man spare Ud-